

Om at være far til 2 børn i sorggruppen.

Min datter og søns mor og jeg var skilt i 2 år før sygdommen ramte hende, efter skilsmissen var jeg weekendfar, men fra jeg blev bekendt med sygdommen var de fast hos mig.

Min egen følelsesmæssige oplevelse blev delt i to. Først oplevelsen af bruddet mellem to personer, og distanceringen. Dernæst det mere praktisk prægede handlingsforløb med at varetage børnenes interesser og alt det praktiske omkring det at afvikle deres mors bohøve, som unægtelig blev mere følelsesladet end jeg havde forventet og som børnene ikke kunne deltage i dengang, men i dag spørger ind til..

På det tidspunkt, da deres mor dør, er pigen 13½ og drengen 10½. Op til dødsfaldet reagerede de meget forskelligt på den kendsgerning at deres mor kunne dø, ordvalget "skulle dø" kom aldrig på hendes læber, den tanke var ikke mulig. Vores datter vidste bedre af egen drift, og brugte meget tid med at bo og pleje sin mor, inden hun kom til det punkt hvor kanten var nær. Vores søn tog det for gode varer, at mor blev rask om ikke særlig længe.

Efter dødsfaldet fik vi nys om sorggruppen og straks optaget i gruppen. I starten var det faktisk værre en ingenting fordi de følsomme emner blev berørt. Men hurtigt mærkede jeg ændringer i deres væremåde og dagligdags opførsel.

Vores datter er, som jeg selv, en meget udadvendt person, der taler med alle om næsten alt. Men det er svært at tale med ens far om mange ting, især om sin mor, og ens følelser til og om sin mor, men i sorggruppen kunne det gøres, andre var jo samme sted i livet. Det er især her, at vores datter har fået styrken til at være så fri, at hun har kunnet blive stærk og motiveret i dagligdagen så selv skoleindsatsen mærkbart er blevet styrket.

For vores søn, der er en mere stille og indadvendt person, har sorggruppen betydet, at det har været muligt at tale om tabet af sin mor, et emne der ikke har været diskutabelt hjemme i dagligdagen. Giver meget tydeligt udtryk for, at i sorggruppen er alle lige, alle har lidt et savn og derfor må følelserne godt komme frem.

Sorggruppen har givet dem begge en mulighed for at møde andre i samme situation. Det har betydet, at de har erkendt, hver på deres måde, at de ikke er de eneste i verden, der må leve med dette afsavn, samt at de lever bedst med at erkende det tabte arbejde ud derfra.